

Mándy Iván

A FA ÉS ÉN

Elmenőben meg akart érinteni egy járdaszéli fát.
A fa elhúzódott.
Beleesett egy pocsolyába.
A pocsolya befogadta.
Mégfürdette szennyes-szürke vizében.
Újára engedte.
A fa gyöngéd szeretettel nézte.
Visszavárta.

Csukás István

NEM CSAK ÉN LESEM A SEMMIT

Nem csak én lesem a semmit,
nem bizony, ha egy kicsit enyhül
a vacogásom, csitul nagyképűnek
mondható kétségbeesésem, s visszasuttyanva
bőrömbe körülnézek, nemcsak a témában,
hanem a környezetemben, vagyis a világban,
amelynek én igen szerény része vagyok,
de csak akkor, ha igen szerény vagyok,
s már együtt lessük a semmit, ami
bűzös hiénapofával körülöttünk ólálkodik,
hipnotizálva meredünk a téli üres
égre, pislogni se mer a kilótt szemű utcai
lámpa, vak szemgödör a madárfészek is,
az orgonabokor sündisznóállásba gömbölyödik,
a rügyek visszahúzódtak, mint a sumó birkózók
heréje, a fagy nikkelezi a fát, remeg egyet,
s megdermed tragikus pózban, beállok
közéjük, megdermedek én is, egymásnak
súgjuk: ne félj, vagy legalább ne nagyon!
Nem moccanunk, ősi csel ez, hibernálva
várjuk a tavaszt, hogy kiolvasszon halottainkból.

EGY ROSSZ MOZDULAT ÉS LŐ A REUMA

Egy rossz mozdulat és lő a reuma!
Összerogyok úton és útfélen,
és ez nemcsak amolyan költői duma,
fogcsikorgatva cserélem
a pózokat: kicsit fel, kicsit le, majd jobbra;
bár belülről lőnek,
elmehetnék, gondolom közben vigyorogva,
westernfilmbe főszereplőnek!

Ez az én mozim, melyben egyedül játszom
a tragédiát és komédiát,
bukdácsolok a halhatatlan vásznon,
sírok s mutatok i-át,
talán, hogy ne gondoljak addig se a kínra,
talán egy kicsit bolond vagyok,
s a Nagy Forгатókönyvben meg vagyon írva,
hogy a végén meghalok.

De addig játszom, például azt, hogy élek,
s vagyok halhatatlan,
keservet, örömet könnyedén cserélek,
bújok száz alakban,
mi elől, ki elől? Most a reuma lő,
hátha nem talál,
bohóckodva és cikázva szem elől
veszit a halál!

EGY KIS SZABADESÉS

Egy kis szabadesés reggel nyolc
és kilenc között, túl az evésen, vécén,
fürdésen, vagyis tisztán s tele gyomorral,
s tele hittel, illetve az előző napi
kiürítve, az első korty kávé, az első
cigaretta után repülök, vagyis
zuhanok a felpumpált vérnyomás
szárnyán, amely ötpercenként visszaesik

száz per nyolcvanra, de ki tagadhatná,
hogy repülés ez is, az mindegy, hogy lefelé,
de szabadon és ez a fontos, mindegy
az irány, hiszen a tér végtelen, még
kis szobámban is, bizony, végtelen,
repülés közben ámulva észlelem ezt is,
míg agyam a koponyatetőhöz préselődik,
benne préselődik a világ, vagy csak
az a része, amely belefért az agyamba,
fossilis lelet, vers lesz belőle, Krétakorból
feladott távirat, tudósítás egy másik
Krétakornak, zuhanás közben viccelek,
van időm: örülnek majd a krétapornak,
közben kávé kortyolok, rágyújtok,
megállok lebegve, kinézek az ablakon,
a telefont hipnotizálom: szólaljon meg,
mert minden ürügy jó, hogy abbahagyjam,
az ablakon ködfüggöny, a telefon
néma, sóhajtva, beletörődve folytatom
a zuhanást, megpróbálom élvezni,
ahogy a megerőszkolt nőknek
tanácsolják, csak egy kicsit sikerül,
pedig hát amúgy profi lennék, elég
régóta üzöm az ipart, ami abból is
kítűnik, hogy kívülről látom magamat,
de aztán behunyom ezt a külső
szememet, belülről szebb vagyok,
s milyen kár értem, ezen könnyezve
elérzékenyülök, tocsogok az önsajnálát
tengerében, miért, ki sajnáljon, ha
én nem, ki látott engem, ez is
milyen ismerős, de azért még igaz,
de én már egy picit modernebb
vagyok, s nem erőltetem, hogy szeressenek,
nem azt mondom, hogy tojok rá,
de idegesít, ha benyálaznak,
az a sok nyálas csók, ami itt
elcsattan naponta az emberiség
homlokán, míg közben rakásra döglenek,
s mi közben kávé kortyolunk, cigarettára
gyújtunk a fűtött szobában, akkor már
őszintébb, ha magamat sajnálom,
tisztá szívből, sírva és átkozódva,
hogy milyen kár lesz értem, micsoda
veszteség, ha egyszer majd földet érek!

ALBATROSZ BEVÁSÁRLÓSZATYORRAL

Totyogok, mint albatrosz a fedélzeten,
 fölfele a Csatárka utcán,
 télen-nyáron, kezemben egy bevásárló-
 szatyor, most tél van, kétoldalt
 a kerítés hajókorlát,
 túlhan zúg a tenger,
 fenn végtelen az ég,
 de nem nézek se oldalt, se föl,
 csak előre, mindig előre,
 orrom piros iránytű,
 elszántan követem, mint egy felfedező!
 Bizony ám, mert belül mindenki
 tud repülni, s mindenki egy nagy utazó!
 Én meg pláne, délelőtt úgy tizenegy
 és fél tizenkettő között, ahogy caplatok
 a boltba, mert nem az idő számít
 és nem a hely, mindenütt ott zúg
 a tenger, fölötte a halhatatlan kalap:
 az ég, azzal köszönünk Istennek
 jó reggelt és jó estét, s ami közte van,
 az a miénk, s elvisszük magunkkal.
 Szárnyam begyűrve a matróztrikó alá,
 hű iránytűm az orrom, azon lélegzek,
 kicsit szőrcsögve, kicsit taknyosan,
 de már nem kell más iránytű,
 mivel már nincs is más irány,
 mint ami felé totyogok, itt lent
 a földön, hol máshol? És köztetek,
 albatrosz bevásárlószatyorral,
 s mint egy verssort mormolom: „Tej,
 kenyér, felvágott, disznósajt és élesztő...”
 Csupa fontos dolog, mind kell
 a nagy útra, az utolsó nagy utazásra,
 mikor majd fölfedezem a Semmit,
 mint előttem már annyi nagy utazó,
 s ahonnan még nem jött vissza senki!
 De most még csak gyakorolok,
 izmot edzek, lelket edzek,
 szoktatom szívemet, mint az a drága,
 s tényleg nem oly nehéz,
 s szoktatom a világot is, hogy ne sirjon
 nagyon, ne hullasson hamis könnyeket,
 mert mi van, ha esetleg visszajövök?
 Három nap múlva? Bizony ám, akkor mi van?

Óvatosan kipróbálom a repülést is,
hogy ne érjen készületlenül a mennybemenetel,
lábujjhegyre állok, és elrugaszodom
a járdáról. Még nem tökéletes.
Körülnézek, látta-e valaki?
Nem akarom, hogy idő előtt
kitudódjon s hogy kiröhögjenek!
Ne vessenek csak a totyogásomon,
a bevásárlószatyromon, piros
orromon, majd meglátjuk, ki
nevet a végén! Addig vidáman
köszöngetek a halhatatlan kalappal:
jó reggelt, jó estét mindenkinek!
Én már itt is vagyok a boltban,
s elrejtőzök boldogan a teli
polcok között, szimatolok, szaglászok,
megsimogatom a konzervdobozra
festett nyári almát, csipegetek
a sajtból, most nem érek rá meghalni,
majd holnap talán! Ha lesz holnap.

Hans Sachs

A LOVAG MEG AZ IBOLYA

Farsangi komédia

Mann Lajos fordítása

Szereplők

FRIGYES, *Ausztria hercege*

EUFRÓNIA, *a felesége*

NEIDHART

FÉMIA, *Neidhart felesége*

JANCSI *udvari bolond*

ODATOJDI

BEREZELDI

GÖBEFINGI

} *parasztok*

A Bolond lép be, és beszél

BOLOND Üdv néktek, jámbor emberek!
Jöttök, hogy jót nevessetek.
Mért is ne lennének mind vigan,